

SZENTES ÉS VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

●● Egyes lappéldányok kizárólag Schönfeld A. könyv- és papirkereskedésében kaphatók. ●●

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
negyedévre 1 forint 25 kr., félévre 2 forint 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. t. 306. sz., Sonnenfeld Sámuel úr házában,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal
mérsékelt árjegyzék szerint számít fel.

A „ne tovább!”

Egy Tápé kerületi választópolgár, cikket cselekedve a „Szentesi Lap” f. évi 125-ik számában, rákiált a megyei rendszer szellemére, hogy: „Elég volt már, ne tovább...!”

Mert — úgymond — a szocializmus, az anarchizmus és a többi társadalmi fekélyek úgy is fenyegető jelleget öltenek már. A nép bizalmatlan, sanda szemmel néz az „urakra”, ha „kaputos embert” lát, ellenségnek hiszi, szóval: nem bizik az „urakban”.

Jó lesz hát, ha a megyei rendszer szelleme visszavonulót fúj az egész vonalon, mert hogy a mai állapotoknak végét kell vetni, ezt az a szellem maga is érzi és — „elég volt a Balogh János vére, többet már nem bír el az ő lelkük”.

Felhívja hát a megyei rendszer szellemét, hogy gyakoroljon már egyszer erényt. És ez az erény volna: az önmegtagadás.

Nem kutatjuk: ki legyen az a bizonyos Tápé kerületi választópolgár, de foglalkoznunk kell cik-

kével, mint amelyben szinte példátlanul fejtetőre állított logika nyilatkozik meg és mint amely a rendi gyűlölségre való szertelen izgatásával kihívja nem csupán a mi ügyelmünket, de bizonyára a királyi főügyészségét is.

Sajátságos összeállása ez a cikk a fenyegetésnek és — magabaszállásnak, ujjmutatásnak és — lelkiismeret-furdalásnak.

A cikkirő felsorolja, hogy szocializmus és anarchizmus, meg a többi társadalmi fekélyek úgy is fenyegető jelleget öltenek már és mikor e vármegyénk területén sehol és semmiben nem jelentkeznek két krampusszal így ránkijeszt, kifelejt — bizonyosan szándékosan — e közéleti és társadalmi fekélyek legveszedelmesebbikét, amely nálunk nagyon is grasszál, a demagógiát.

Mert miben nyilvánulnak nálunk a társadalmi fekélyek?

Maga a tápéi kerület választópolgára sorolja ezt fel: abban, hogy a „nép” nem bizik az „urakban”, sanda szemmel néz a „kaputos emberre” stb.

Hát, mi ugyan, nálunk Szentesen, külsőképen legalább, ezt semmiben sem észleljük és tapasztaljuk, de ha cikkirő igazat mondana is, azt be kell látnia, hogy ezek az általa

felsorolt külső jelenségei a társadalmi fekélyeknek sem az anárkizmussal, sem a szocializmussal nem járnak, hanem kizárólag a demagógiával, mely a „népet” a „kabát” ellen izgatja csalfa, csábos szóval, hogy hiszen: „többen vagyunk mi az „uraknál”, miért ne menjen a közdolgokban minden úgy, ahogy mi akarjuk?”

Hogy a „népnek” magának semmi része az ilyen bujtogatásban, hogy ezt is „kabátos emberek” cselekszik, olyan „kabátos emberek”, akik a „népben” öns céljaik igen jó eszközt használják ki: ezt a tápéi kerület választó polgára dehogyan látja be.

Pedig valóságban úgy van.

Mert a vármegye tisztvis. intelligens „kabátos” osztálya, azok a nagyon sanda szemmel nézett „urak”, — mondhatjuk bizvást — nem nézik soha úgy le az a „népet”, ahogy a demagóg „kabátosok” cselekszik.

Hiszen látjuk e „kabátos” demagógok lapjában, hogy a „parasztról”, mint neveletlenről a legmélyebb megvetés hangján irnak: tudjuk, hogy a „kabátos” demagógok vezére Sima Ferenc, ez a nagy demokrata és „népbarát” azért vonakodott magát

TÁRSA.

A vetélytárs.

Beszélyke.

(Folytatás.)

4.

Nagybátyammal csevegve, dolgozó szobája ablakán ültünk, mikor az országúton por kavargat fel és közvetlen erre egy őrlovasnő állította meg pompás barna paripáját az előkert ajtajában.

Hogy dobogott egyszerre a szívem! Irén lovagi-öltönyben, nem hinta-lovon, hanem egy hús és vérből való igazándi paripán ülve — micsoda szemgyönyörködtető látvány volt az nekem, aki legfőbb ha az íróasztalom előtt terpeszkedő borbakon ültem valaha lóhátvást! Milyen festőien omlottak elő az amazon gyűrűző selyemfűrtie a merészen félrecsapott tolas kalap alól, mennyi bajjal simogatta kicsiny kezével paripája karesu nyakát.

A lelkész úrral szeretne egy pillanatra beszélni, kiálltolt hozzánk, hogy atyja egy izenetét átadja.

A szemével hunyorgató nagybátyám könyökével oldalba bökött, ugyeszen kimentette magát valami halaszthatatlanul szorgos teen-

dővel és kért, hogy visszajöttéig mulatassam vendégünket.

Lebotorkáltam a lépesőkön, minden pillanatban megbotolva, mintha csak láthatatlan sarkantyúm akadozna meg a lépeső faszilánkjába s aztán, izgatottságtól egészen kipirulva értem le a kertkerítéshez.

Irén a kezét nyújtotta felém nyíjas előzékenységgel, de bármiként athajoltam is a rácsra, nem értem el a piciny kezét. Gyors elhatározással s mielőtt még neki ideje lett volna lovát a rácsához közelebb terelni, kinyitottam a kaput és a következő pillanatban a paripa mellett álltam.

Szavélyes, meleg kézzorítás volt ezért a jutalmam. De ah! mily kinteljes pillanatok következtek erre!

Irén épp a legbajosabb mosollyal kérdezte, miért kerülöm szinte szándékosan a szülei házat, mikor a legyekről zaklatott paripa olyan erőlyesen kapta fel a fejét, és vágta vissza a szügyébe, hogy nem hihettem mást, mint: hogy a gyeplőszár heves rángása következtében az amon keresztülbökik a ló fején és e fölött való rémületben önkéntelen kiterjesztett karokkal álltam az állat elé, hogy a lecsöt karjaimban felfogjam.

Es ime, mozdulatlan, mint a kőszoborvondég don Juanban, ülte meg ez a leány a bucefalását, magasáról lemosolyogva reám.

A következő pillanatban a zaklatott állat már hátsó patái egyikével egy a hasán alkalmazkodó legyet riasztott el, s aztán olyan hatalmas csattogással csapta patkóját a kövezetre, hogy önkéntelen felkaptam a lábamat és visszavonultam a kerítéshez.

De még ezel nem volt betetőzve megalkodásom, mert a következő percben a leányka mosolygása valóságos kacajjá fokozódott.

A közelben ugyanis egyszerre ellenséggem, szerelmem démonának ugatása hangzott fel.

Cézár, úrnőjét nyomon követve, maga előtt hajtotta a piactéri tőből felriasztott libákat, még pedig olyan erősen szorongatva őket, hogy szárnyaikat kiterjesztve, felemelkedtek és pokoli gágogással röpültek el az útea fái fölött.

Oh, édes barátom! szégyenlem bevalani, de — tédre roskadtam mint iskolás gyermek, miközben a szárnyas had fölöttem tova szárnyalt és a megriasztott paripa közvetlen közelében felágaskodott.

Fejvesztetten elvesztettem kalapomat

Csongrádon az orvosrendőri dezinficiálásnak alávetni, mert — úgy mond — ő csak nem mehet be abba a kubikosoktól bűzhödött barákba, ahol ez a fertőtlenítés minden egyéb úton sem megyesik, tekintet nélkül a kabátosok vagy a gubások voltára.

Mutasson nekünk a tápéi kerület választó polgára a megyei rendszer szellemének valóban intelligens a kabátos urai közt csak egy ilyen Simához fogható, aki az ugorkafára felkapaszkodott ennyi elbizakodott gógjével és dolyfével beszélne a parasztról, a szegény kubikosról, tehát a nép fiairól.

Akarja vagy nem: kénytelen lesz a cikkirő elismerni, hogy ilyen ripók elbizakodottságot a vármegyében az urak, a képzettségük és műveltségükkel és nem a kabátosok voltaknál fogva urak közt nem talál.

S már most, mikor a cikkirő fájdalmasan kitör, hogy a társadalmi fekélyek már úgy is mindenfelé fenyegető jellegű ötenek: mikor lehetetlen be nem látnia, hogy a társadalmi fekélyek egyik legveszedelmesebbje, a demagógia: egyszerre arra a szarvas-okoskodásra lyukad ki, hogy ezekkel a fenyegetően terjedő társadalmi fekélyekkel, az a demagógiával szemben ne haladjon a megyei rendszer szelleme a maga útján, hanem fűjja meg a visszavonulót az egész vonalon, legyen erényes és gyakoroljon önmegtartózkodást.

Más szavakkal és magyarázattal, értetőbbé tehető a tápéi kerület választó polgára azt az okos dolgot kívánja, hogy a megyei rendszer szelleme hagyja az idők jeleit: szocializmust, anárkizmust, demagógiát, e már is fenyegető jellegű öltözött társadalmi fekélyeket

is, mely a homokba gurult, arcomat mindkét kezembe temetem; mikor ismét feltekinteni bátorkodtam, nagybátyámat láttam a kerítésnél és fülbem csendült a mester és bájos tanítványának szívből fakadt kacagása.

Hallatlan! A borzasztó Cézár egy második Farzalust hozott szegény Pompejusra, egy visszahozhatatlanul vesztett csatát.

— Agyon tudám löni ezt a Cézárt, mint veszett ebet, mondám elkeseredetten a nagybátyámnak, ahogy a paplakba visszamentünk, meg sem gondolva, hogy soha löfgyver nem volt még a kezemben.

Iren bizonyos meghallhatta e keserű kifakadást, mert mikor az ajtóból egy pillanatra feléje visszafordulni bátorkodtam, láttam, hogyan édesgeti magához a leghizelgőbb szavakkal a kedvencét, láttam, hogy nagybátyám felé rózsás ujjá bucsúsókot int és éreztem, hogy tovaszáguldozása közben a gyűlölet és megvetés gyilkos tekintetével sújtott felém.

Hogy ez újabb vereség után minden vagyakozásom és furfangos nagybátyám minden rabeszelése dacára sem éreztem semmi hajlamot a kastélyban és parkban újabb látogatást tenni: ezt bizonyára elképzelheted, kedves öreg barátom

(Folyt. köv.)

még jobban elfajulni, mert különben — és itt következik a hallatlan fenyegetés — mert különben komolyok van a megye békés népét féltetni attól, hogy kirug a hámból és ekkor is *vér fog folyni, még pedig polgár-vér*, csak hogy ez már nem a jog, a népszabadság és az illem, de a mai rendszernek leendő áldozata, amiért majd az árva kajaival vegyült népek átkai is szatiszfakciót fognak kérni az égtől.

A fenyegetés milyen zavarosan van fogalmazva, olyan alkalmas arra, hogy az ügyesség a tápé-kerületi választó polgárt, mint izgatott, a vádlottak padjára juttassa.

Mert ha a türelmes néphámból való kirugása, a fenyegetés szerint bekövetkezik, úgy akkor bizonyos, hogy a kionló vér a megyei rendszer szellemének piros vére lesz, vagy inkább azoké, akikben ezt a szellemet a cikkirő és a vele rokonérzésű demagógok megtestesülni látják. Azok a demagógok, akik nevében a választó polgár — mintegy lelkiismeretét gyötörve — felkiált, hogy a Balogh vérenél többet már nem bír el a lelkük!

Bizony szép ez a beismerés! Beismerése annak, hogy Balogh János kiomlott vére az ő lelküket nyomja. Mert tény, hogy Balogh János soha nem kényszerül a vért ontani, ha a demagógia be nem hálózta és durvaságokra nem ragadja.

Es látva, mennyire nyomja az a kiontott vér a tápéi választó polgár lelkét; látva, hogy felismerte a veszedelmet, mely a társadalmi fekélyek fenyegető jellegűvé aiakulásában rejlik: bátrak vagyunk rá visszafordítani a jó tanácsot.

Ne címezze azt a megyei rendszer szelleméhez, mely veszedelmestársadalmi fekélyek erjesztő anyagát nem foglalja magában.

Kiáltson rá azokra, akik e tekélyek kelesztői, a demagógokra. Mondja meg azoknak: eddig és ne tovább... mert különben a végpusztulás fenyeget!

Higgye meg: ott egészen helyén lesz ez a jó tanács, — ha ugyan megfogadják.

Aztán ne zavarja bele a vármegyében dúló harcba a népet, ezt az okos, tiszta lelkű és felvilágosult népet, amelytől távol van minden rendi gyűlölködés. Veszedelmes a tüzel játszani csakugyan. Es bizony mondjuk, ha ez a nép egyszer igaz tudatára ébred annak, milyen rút játékok üznek az ő cége, köpönyege alatt — ha kirug a hámból, ahogy magát a t. választó polgár kifejezi — alighanem azokat fogja először összezuñni, akik hazug bálványaitolták fel magukat.

Főleg pedig — tanácsoljuk — tanuljon meg a tápéi kerület választó polgára két dolgot. Azt, hogy aki kér — miként ő teszi — annak se hogy sem illik a fenyegetőzés és hogy csak az követelhet másoktól —

az adott esetben — valamit, aki amit követel, annak egyenértékét is nyújtja cserében.

Ilyen módon lehetne is béke. Egyébként azonban minden követelőzés és fenyegetés csak a demagógia netovábbját bizonyítja.

Nyilvántartott mosakodás.

Juhász János Szentese-városi birtoknyilvántartó nagymosakodást visz véghez a Szentesei Lap f. évi 125-ik számában, hogy ő milyen derék ember, milyen pompásan megeselekedte a kataszteri kiigazítást úgy, hogy az egész emelkedés csak 1143 ft 64 kr., mely után 291 ft 66 kr. állami adó jár — még ezt a csekély összeget sem az egyes gazdák fizetik, hanem a város, mint magánbirtokos.

Hát ez már csak fényes eredmény, olyan, amilyenhez fogható nincsen kerek a világon!

Bizony megérdemelné érte a derék birtoknyilvántartó, hogy szobrot emeljen neki ezért a hálás jelenkor.

A derék tisztviselő, amikor így tisztakodik és felmagasztalja magát, egy lélekzetvétellel persze lapunkat és szerkesztőségünket is megmarja, nem erősebben, de nem is kevésbé, mint ahogy ez már ama tiszteletreméltó(?) újság minden dárdásánál szokásos, amelyben a mosakodása esett.

Ami a derék úr ránk agyarkodását illeti, arra csak egy kijelentéssel reflektálunk, nevezetesen, hogy lapunk társszerkesztőjének ipa, az ő tudtával és beleegyezésével bizonyosan soha sem kért a részére semmit Juhász Jánostól, tehát semmiféle megtagadott kérésért, de egyébként sem személyes gyűlöllője akár a birtoknyilvántartónak, akár a tiszteletreméltó(?) újság többi dárdásának.

Ezek után áttérhetünk a nyilvántartott mosakodás érdemi részére.

Hosszú mesében mondja el Juhász János a kataszteri kiigazítás történetét.

A meséből annyit az igaz, hogy a pénzügyminiszter elrendelte a helyszíni kataszteri kiigazítást. Szentese város közgyűlésén ez tárgyalatott, Sarkadi Nagy Mihály, Sima Ferenc és Burján Lajos csakugyan küldöttségbe menesztettek a pénzügyminiszterhez: engedné el azt a helyszíni kiigazítást. Sima Ferenc fel is dicsekedett a lapjában, milyen fényes eredményt vívott ki, mert a miniszter megígérte a kérelem teljesítését; — mindazonáltal csakhamar megjelent a városban Pichler kir. kataszteri becselőbiztos — a közmondásossá vált Pichler, ki nélkül Juhász János egy kubát se szitt onnantól el — és minden feldicselkedés dacára megejtett a helyszíni kataszteri kiigazítás, mely a szentesi birtoknyilvántartónak és a Sima-had szájasainak valósággal jó fejéstehenévé nőtte ki magát.

Lehet, hogy az 1875—76-ik évi kataszteri munkálatoknál 5 ft napidíjat húztak az illető közreműködők, de 1889-ben már nem az 1875—76-ban érvényben volt városi statutum, hanem a később keletkezett lehető csupán iránnyadó, amely világosan és félremagyarázhatatlan megszabja, hogy kiküldetésben járó tisztviselőknak és városi képviselőknak mi élelmezési díj jár az útiköltségeiken kívül.

Ahoz hát nem kellett semmi újabb

közgyűlési határozat sem, hogy az 1889-ben megkezdett kataszteri helyszíni kiigazításnál közreműködött városi képviselőknek 2 frt élelmezési napidíj járjon-e vagy többkevesebb?

A nyilvántartott mosakodás folyamán Juhász János megmagyarázza azt is, miért számított ő vasár- és ünnepnapokra is napidíjat és miért vett fel így — szerinte csak látszólag illetéktelenül — 20 frtot.

Kár, hogy a derék tisztviselő ezt a magyarázatot a miniszternek nem adta meg abban a famózus fölebbezésében, melyben úgy kидésérte magát.

Azt állítja ugyanis, hogy ő rendeltéleg levén utasítva a munkálatoknál a kat. becslőbiztosalegyüttmunkálkodni, mikor a becslőbiztos távol volt, akkor ő helyettesítette és ha ez éppen vasár- vagy ünnepnapra esett, miután a munka akkor is megszakítás nélkül folyt s a személyzettel együtt ő akkor is működött — természetesen, hogy a napidíjat azon napokra is felvette, mert ehhez kétségtelen joga volt.

A mosakodó nyilvántartó ezen állítására nem mondhatunk egyebet: vagy ő maga nagyon együgyű, vagy együgyűnek hiszi a közönséget, amelynek kedvéért mosakszik, hogy ilyen bárgyúságokkal akar hatást elérni.

Mert ugyan kinek a rendeltéből merte Juhász János a kataszteri becslőbiztos helyettesíteni? Ki hatalmazta fel őt vagy a vele együttműködőket arra, hogy e biztos távollétében is végezzék a helyreigazítást, amit e biztos jelenléte nélkül végezni nem is szabad?

Mit gondol Juhász János; ha ez a bárgyú védekezése, véletlenből, illetékes kézbe kerül, nem fognak e Szentés nyakába egy új helyszíni kataszteri helyreigazítást zúditani?

Mert egész mosakodása azt a benyomást kell, hogy keltsen minden elfogulatlanban, hogy az a fényes eredmény nem volt tiszta munka.

És hogyan magyarázza meg Juhász János azt, hogy dacára annak, miszerint állítása értelmében az egész személyzet tényleg vele működött, Pichler távollétében ünnep- és vasárnapokon is, tehát bizonyosan akkor is, mikor Pichler nem volt távol, mégis a személyzet egy tagja sem vett fel ezen ünnep vagy vasárnapokon napidíjat, csupán Juhász János?

Hogy a kataszteri munkálatok számadásának fölülvizsgálására kik küldettek ki a városi közgyűlés által és a küldötségnek mi volt a véleménye jelentése? ezt jól tudjuk. De ez nem téveszt meg bennünket azon itéletünk kimondásában, hogy a kataszteri helyszíni kiigazítás igen jó fejosthene volt Juhász Jánosnak.

Mennyire jó: ezt majd elmondjuk a megyegyűlés után.

Ujdonságok.

Szentés, 1892. október 27.

— **Jelölő értekezlet.** A vármegyei törvényhatóság szentesi biz. tagjai szép számban gyűltek össze a f. hó 23-án, vasárnap délelőtt az alispáni elfogadó-teremben, hogy a mai megyegyűlés keretébe eső választásokra a jelöléseket, a pályázók számbavéte-

lével megejtsek. Az értekezlet elnökül Fekete Márton m. biz. tag kéréstett fel, aki először is felsorolva a központban betöltendő tisztai állásokra pályázottak, névszerint: I. ülnöki állásra Bartha Kálmán dr., II-ra Zolnay Kálmán, III-ra Sulcz Lajos dr. és mindhárom ülnöki állásra Siághy Bálint és Lavicska Pál, névsorát, kifejti, hogy az eddigi gyakorlat szerint a törv.-hat. biz. mindenkor respektálta a fokozatos előléptetés elvét és azt, hogy a hivatalban tényleg bentlevők haladjanak előre az esetleges új választásoknál. Az értekezlet egyhangúlag kimondja, hogy ezen elvet ezúttal is megtartani kívánja és ehhez képest jelöli: az I-ös ülnökségre Bartha Kálmán dr. ez idő szerint II-od ülnököt, II-ikra Zolnay Kálmán III-ad ülnököt és III-ikra Sulcz Lajos dr. árvaszéki aljegyzőt. Ezután az értekezlet elnöke a csongrádi főszolgabíróra pályázottak névjegyzékét olvassa fel, de kiemeli, hogy voltaképpen csak két számbavehető jelöltől lehet szó, Réti Ferencről és Csemegi Antalról, a mennyiben köztudomású, hogy csupán e kettő mögött tömörült a választó megyebiz. tagokból párt. Felveti egyúttal a kérdést, hogy e köztudomású tényre való tekintettel az értekezlet csupán e két pályázót kívánja-e figyelembe venni és fenn kívánja-e tartani az eddigi gyakorlatban volt elvet, mely szerint a járási főtisztviselő jelölésénél és megválasztásánál az illető járás megyebizotts. tagjai többségének ajánlása és óhaja volt döntő, azon nézetből kiindulva, hogy az illető tisztviselő a járás és így annak megyebiz. tagjai ítélik meg legbiztosabban: ki felel meg leginkább a követelményeknek a pályázottak közül. Az értekezlet kimondja, hogy csupán Rétit és Csemegit kívánja számba venni a jelölésnél és fenn kívánja továbbra is tartani az eddigi gyakorlattal szentesített elvet. Fekete Márton erre előterjeszti, hogy a Csongrád-járási megyebiz. tagok két értekezletének két jegyzőkönyvi kivonata fekszik előtte. Egyiknek tanúsága szerint 21 járási megyeb. tag Réti Ferenc jelölését és megválasztását kéri, a másik jegyzőkönyvben pedig 19 kéri ugyanezt Csemegire nézve. Az előbbi jegyzőkönyvi kivonaton Szabó Imre csongrádi közigyűző az értekezleti elnök, utóbbin Hegyi Antal csongrádi plebános. Összehasonlítva a két jegyzőkönyvet, kitűnik, hogy a járás 3 megyeb. tagja mindkét értekezleten résztvett és az ajánló levelet aláírta volna. Ugyde e három közül egy, névszerint Papp Ödön csanyi jegyző, Fekete Márton és Kiss Zsigmond megyeb. tagok előtt határozottan kijelentette, hogy ő Csemeginek nem ajánló ívét írta alá, hanem egy általánosságban fogalmazott értekezleti meghívót s ehhez képest föltétlenül ragaszkodik ahoz, hogy a Réti Ferencet ajánlók közé számitassék. Maradna tehát két kétes aláírás, mely — elnök és az értekezlet nézete szerint is — most már, mint megbízhatatlan mindkét ajánló ívből törölnöd. S így vagy amúgy, a többség Réti mellett van. — Stammer Sándor nem látja világosnak a helyzetet és bevárdónak tartaná a megyegyűlésen megjelenendő Csongrád-járási megyeb. tagok többségének nyilatkozatát, akikhez aztán, az eddigi gyakorlat szerint, az összes megyeb. tagok többsége sorakozzék. Szeder János és Kiss Zsigmond ezt nem helyeslik. Előbbi, mert lehetnek egyik-másik ajánló ívnek olyan aláírói, akik az illető járás figyelmén kívül nem hagy-

ható faktoriak ugyan, de gyűlésekre nem járnak s így a Stammer által ajánlott mód nem a járási megyeb. tagok hamisítatlan többségét mutatná; utóbbi meg, mert ő erkölcsi lehetetlenségnek tartja különben is Csemegit Csongrádra választani főszolgabírónak. Az értekezlet, e felszólalások után, a csongrádi főszolgabíróra egyhangúlag Réti Ferencet jelöli és megválasztását előmozdítani határozza.

— **Hivatal-áthelyezések.** A város túl a kurcai volt vígadó épületében ideiglenesen elhelyezett városi hivatalokat ismét beköltöztetik a városba, részben a vármegyeházhoz, részben pedig a magtárépületbe. Szükségsévé vált ez azért, mert a fenyegető koleraveszedelemre való tekintettel, a túl a kurcai épületet sürgősen járvány-kórháznak rendezik be. A hivatalok átköltöztetése tegnap történt meg és a közönség tájékoztatására körölkük, hogy ezúttal a községi bíróság a vármegyeház földszintjén, szemben a postahivattal, a 34-ik számú szobába, a számvévség az emeleten, a főispán volt vendégszobái egyikebe, a közgyámi hivatal a cserfészek nagytermébe, hol a mérnökség is van, a két aljegyzői hivatal pedig a polgármesteri hivatal mellé lett elhelyezve.

— **Emlékeztető.** A vármegye törvényhatósági bizottsága ma délelőtt 9 órakor kezdi ősi évnegyedékes rendező gyűlést. — A városi serház épület épületrészecinek nyilvános árverése a f. hó 30-án, vasárnap délután 2 órakor lesz a helyszínen. Ujólaj felhívjuk e körülményre a venni szándékozók figyelmét.

— **Főispáni beiktatás.** Csató Zsigmond dr. alispán a f. hó 23-ára pártkülönbesség nélkül értekezletre hívta össze a megyebiz. tagjait, Tallián Béla főispán beiktatása ünnepségeit megállapítandó. Az értekezleten a meghívottak szép számmal jelentek meg és az ünnepségek programját nagyjából, általánosságban meg is állapították; a részletekre és a végrehajtásra nézve azonban a részlekkörü bizottságot küldtek ki. E bizottság a f. hó 25-én tartotta ülését és következkben állapította meg véglegesen az ünnepi beiktatás programját: November hó 4-én az új főispán megérkezése. Az érkezőt a tőkei állomásnál a vármegye közönsége nevében a 3 járási főszolgabíró fogadja és üdvözli. Délután 4 órakor megérkezés Szentescr, hol a vasútállomásnál Tasnady Antal dr. polgármester üdvözli az érkezőt, ki az állomásról a Kossuth-útcán és Kossuth-teréren át a megyeházhoz vonul kísérettel, hol az előcsarnokban az alispán fogadja. Ugyaneznap este faklyás-zene üdvözlő beszéddel. Másnap, november 5-én, d. e. 9 órakor, ünnepi istentisztelet a római katolikus templomban, 10 órakor a beiktató disz-közgyűlés, melyen az alispán felhívására az új főispán a hivatalos esküt leteszi, minek megtörténtével, ősi szokás szerint, a járási főtisztviselők székében 3-szor felemelik a főispánt és a megyei főjegyző beszéddel üdvözli, melyre a főispán elmondja programját. Gyűlés után a tisztelő testületek fogadását következik és délben társas-ebéd zárja be az ünnepségek rendjét.

— **Nem akar fertőleníftetni.** Emlékezik még olvasóink az esetre, mikor a jószág-állományban fellépett ragadós száj- és koromfajás folytán elrendelt zárat alkalmából Sima ténstúr a lapjában a legbrutálisabb, legotrombább módon tört Stammer Sándor volt alispán és Mikecz Ödön dr. városi főjegyző ellen, egyike amiért az ökre Szentescr bejött és főkapitányi engedéllyel ismét kiment a tanyára, a másikra, amiért Burján Lajos városi ügyésznek engedélyt adott, mint h. főkapitány, egy kocsi lucerna kiszállítására. Az esetből a demagógia nagy port vert, hatalmas tökéti ütött ki. Mikecz Ödön drt. felfüggesz-

tették a derék Simisták az állásától és fegyelmi vizsgálatot rendeltek el ellene, Stammer volt alispán ellen Szánthó Dániellel csináltatták meg a fegyelmi följelentést és erősen megfenyegették, hogy állat-egészségügyi kihágás miatt bűnvádi feljelentést is tesznek a két tisztviselő ellen. Pedig a jószágállomány ragadós száj- és körömfájásáról, tehát olyan betegségről volt szó, mely nem valami veszedelmes, melyben jószág alig pusztul el, annyira, hogy uradalmaknál, ha egy jószággon észlelik a baj kiütését, rendszeren összecsapják az egész állományt, hadd essék túl a bajon mielőbb mind. De hát Sima ténsúr és a Simisták atórvény hívott ötrei és mint ilyenek, üldözik a törvénytelenéget minden formában. Ezt tudva, és szép erényüket ismerve, elmondunk nekik egy kis furcsa esetet. — A f. hó 23-án három útas érkezett Budapestről Csongrádra. Útasok voltak. A kolera 3—4 felől szorongatta betöréssel megnyílt határát: Budapest, Szolnok, Szeged és Vásárhely felől. Elrendelték hát a hatóságok, hogy a vasutaknak érkezniük mindenütt és mindenkor fertőtlenítsenek. E rendelet értelmében a Csongrád-községi orvos, Bojnicker dr. udvariasan felhívta a fentemlített 3 útas, lépniük be az e célra épült barákába, ahol fertőtleníti őket. Az útasok egyike erre fel-fortyan, hogy ő abba a barákába, mely büzlök a kubikosoktól, be nem lép, majd mikor az orvos a rendőri segélykérésrel fenyegeti, ezt az orvost le bűdös zsidózza, mire természetesen ez sem marad adós, hanem derékanan leszedi az útas urát. Párhajrahívás, kölcsönös bocsánat-kérés fejezte be az így keletkezett lovas ügyet. — Az a 3 útas pedig, aki ebben a kolera-veszedelmes, járványos időben ellenszolgált a fertőtlenítésnek, Sima ténsúr, Hegyi páter meg egy nő volt. — A Simisták erre most már bizonyosan azt fogják mondani, amivel egy ilyen dolgot adoma üt el: — Hjah, kérem, Sima ténsúr meg Hegyi páter nem — az ispán úr ökrei.

— **Cáfolat.** Több bpesti lapban és ezek nyomán a Szegedi Napló-ban is, egy Besztercebányáról hozottuk érkezett névtelen sürgöny értesítése jelent meg, mintha Zsilinszky Mihály zólyommegyei főispán ellen 90 ottani megyebiz. tag azzal kívánna tüntetni, hogy csakis az elmaradhatatlan hivatalos fogadtatást adják meg neki beiktatásakor. E hirrel szemben, tegnap a legilletékesebb kézből vett távirati értesülés folytán irhatjuk, hogy az minden alapot nélküző koholmány, mert Zsilinszkyt Zólyomvármegye közönsége és törvényhatósága tüntető szíves ünnepségekkel készült fogadni.

— **Az első kolera.** A veszedelmes ázsiai vendég — a kezelő orvosok állítása szerint — minden óvintézkedés mellett még is belopta hat magát városunkba. A Budapesten járt és

onnan vasárnap városunkba érkezett Lakatos Mihály lókupec, III. t. 344. sz. a lakos kedden este hirtelen megbetegedve, Reis Samu dr.-t hívták az ágyához, aki a betegnek észlelt gyanús tünetekre való tekintettel nyomban értesítette a városi főorvost az esetéről. Pollák Sándor dr. főorvos, a beteget megvizsgálva, az ázsiai kolera minden tünetét állapította meg nála és ehhez képest tette meg óvintézkedéseit. A beteget teljesen elkülönítette, a házat állandó rendőri felügyelet alá vették és a fertőtlenítőt is állandóan alkalmazta, hogy a lakást és a beteg ürülékét mindig rendszeresen fertőtlenítsék. Az ürülék fel is küldték a budapesti bakteriológiai intézetbe megvizsgálás végett. Értesülésünk szerint a beteg állapotában tegnap estig némi javulás állott be, érverése kissé érezhető volt már, de azért felgyógyulásához még mindég kevés a remény.

— **Ne muljon el nap hazudás nélkül.** Ez a jelszava az igen tiszteletreméltó (?) Szentesi Lap szerkesztőségének és a jelszóhoz híven aztán nem is jelen meg a nevezett derék (?) újság egy száma sem a válogatott hazugságok egész tömege nélkül. A legutóbbi szám vezércikke a távozott főispán azon állítólagos fenyegetését találja az olvasóközönség elé, mintha Zsilinszky a búcsúlakomán kijelentette volna, hogy Csongrádmegyét a kormány két részre szándékozik szakítani, s az egyik rész képezendé az új Szeged-megye tartozékát, míg a másik részt Békés vagy Jász-nagykun-Szolnok megyéhez fognák csatolni. Mintegy 200 értelmes, józan ember vett részt azon a búcsú-lakomán, de bizonyosan nincs közöttük egy is, aki a távozott főispán ilyen nyilatkozatát, vagy fenyegetését hallotta volna. Hanem igenis napvilágot látott ez a monstrum-gondolat egy budapesti lapban, onnan vette át a tiszteletreméltó (?) újság, valójában úgy cselekedvén, mint a varangos béka, hogy hazugul ennek a monstrumzsinórának az atyaságát is Zsilinszkyre fröcskendezte. No, mert hogy: ne muljon el tőle nap hazudás nélkül!

— **Vereskakas.** A f. hó 23. és 24. közötti éjszakán megkondult az őrtorony vén harangjának véskongása, jelezve, hogy tűz van az I. tizedben. A tűz a mondott tized 709. számú házának egy melléképületén gyulladt ki, de a gyorsan érkezett segítségnek sikerült azt annyira korlátozni, hogy csupán a melléképület hamvadt el, míg a közvetlen közelében épült nádfedélű főépület sértetlen maradt.

10. **Csikos és koczkas selyemszöveteket, Louisina, Foulard-Sürrah-Tafettanemkülönbön Merveilleus selymeket is méterenként 55 krtól 3 fnt 82 krig egyes öltönyökre, vagy egész végzekben is póstaber-és vámmentesen szállit Henneberg G. (es. kir. udvari szállító) selymgyára Zürichben. Minták postafordulóval küldetnek. Svájczba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.**

MEGHÍVÁS.

Mint hogy a f. hó 22-ére összehitt gyűlés a megjelentek kevés száma folytán megtartható nem volt, — a Csongrádmegyei kör tagjait f. hó 30-án, vasárnap d. u. 3 órára, Máhr Kázmér úr cukrász-helyiségében tartandó újabb közgyűlésre hívom egybe, a melyen a jelenlevők, számukra való tekintet nélkül határozni fognak.

Szentesen, 1892. október 26.

Tasnády Imre,
elnök.

Tárgysorozat:

1. Az alapszabályok módosítására kiküldött bizottság jelentése;
2. Az alapszabályok 29. §. d) pontja értelmében számvizsgáló bizottság kiküldése;
3. Esetleges indítványok tárgyalása.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Dr. Mátffy Ferencz

Társ-szerkesztő: Bánfalvi Lajos.

Tiszta vér

13—12 az egészség!

Titkos betegségek, szemölcsök, bőrküritések, sápkór, általános ernyedés és gyengeség megszűnnek tiszta vér mellett! Módszerünk használatánál gyökeres eredményt biztosítunk.

Tudakozódásokhoz válaszbellyeg melléklendő. Cim:

„Office Sanitas“ Páris
30, Fauburg Montmartre.

Árverési hirdetmény.

Alólrít Richter György hentes (Köhn Gábor házában) elköltözés miatt némely házi és hentes-üzletbeli ingóságait folyó hó 27-én, csütörtökön délelőtt 9 órakor a Köhn Gábor féle lakásán önkénytelen elárverez, u. m. italmérési asztalokat, székeket, sörös palackokat és poharakat, bolti pudlit hűsfogasokat (remfákat), tőkéket, teknőket, carrarai márvány asztal-táblát s több apróságot. Az érdeklődők figyelmét ezennel felhívom.

Szentes, 1892. okt. 15 én.

Tisztelettel:

Richter György.

Hirdetmény.

Szentes város képviselőtestületének 108./890. sz. határozata folytán, a város tulajdonához tartozó 57²¹/₁₀₀ méter hosszú, 11³⁷/₁₀₀ méter széles serházi nagypülete, és pedig külön a tetőzet 12 vagy több szakaszban, külön a téglafalazat szintén több szakaszban, f. évi október 30-án, délután 2 órakor, a helyszínén tartandó árverésen, azonnali fizetés mellett örök áron el fog adatni.

Venni szándékozók az árverésre ezennel meghívattak.

Szentes, 1892. okt. 15.

Nagy Imre,
tanácsnok.

Üzlet-áthelyezés.

Van szerencsém a tisztelt közönséget tisztelttel értesíteni, hogy

férfi-, női- s gyermek-cipő-, kalap- és divatárú-üzletemet

a Haris féle ház görög-templom melletti helyiségébe helyeztem át.

Mint eddig, úgy a jövőben is legfőbb igyekezetem lesz, hogy leglelküismeretesebb kiszolgálás által tisztelt vendőim bizalmát kiérdemeljem.

Uj helyiségemben nagy forgalmat elérendő az árakat is mélyen leszállítottam.

Tisztelettel:

özy. Klein Augusztia.